

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Benke Barnabás (címe) pártfogó ügyvéd által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek a dr. Pozderka Gábor (címe) ügyvéd által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen személyhez fűződő jog megsértése miatt indult perében a Budapest Környéki Törvényszék 2015. január 15. napján kelt 21.P.25.254/2013/28. számú ítélete ellen a felperes részéről 29. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Megállapítja, hogy a felperest képviselő pártfogó ügyvéd (dr. Benke Barnabás, címe) munkadíját teljes egészében, valamint a le nem rótt 160.000 (Százhatvanezer) forint fellebbezési illetéket a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította és kötelezte, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek bruttó 127.000 forint perköltséget.

Megállapította, hogy a felperes személyes költségmentessége miatt le nem rótt 120.000 forint kereseti illetéket a Magyar Állam viseli.

Az elsőfokú bíróság ítéletében ismertette a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (rég. Ptk.) 75. § (1) bekezdését, 76. §-át, 78. § (1)-(2) bekezdését.

Elsősorban azt rögzítette, hogy a bírósági tájékoztatás ellenére a felperes a bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget.

A korábbi, az alperest elmarasztaló jogerős ítéletet követő időszakra vonatkozóan a felperes nem tudott olyan bizonyítékkal szolgálni, mely alapján az volt megállapítható, hogy az alperes a felperes elmebeli állapotára vonatkozó sértő és bántó kijelentést tett volna. Rögzítette, hogy még a felperesi tanúk sem tudtak olyan esetről, miszerint a jogerős határozatot követően az alperes ilyen jellegű nyilatkozatot tett volna. Az elsőfokú bíróság erre tekintettel elutasította a felperesnek azon keresetrészét, mely szerint az alperes az elmebetegségére, gondnokság alá helyezésre, és gyógyszeres orvosi kezelésére vonatkozó zaklató, rágalmozó nyilatkozatokat tett.

Utalt arra, hogy a felperes által hivatkozott okirat a korábbi perben már csatolásra került és azt a bíróság jogerősen elbírált, ezért újabb keresetet erre nem lehetett alapítani. Azon kereseti igénnyel kapcsolatosan, mely szerint az alperes a személyiségi jogait sértette azon magatartásával, hogy

feljelentést tett bizonyos hatóságoknál arra vonatkozóan, miszerint a viselkedése miatt szükséges a gyógykezelés alá helyezése, kifejtette, hogy a bírói gyakorlat szerint azzal személyiségi jog sérelme nem valósul meg, ha valamely személy hatóság előtti eljárást kezdeményez. A jogsértés megállapítására csak akkor van lehetőség, ha az eljárás során olyan kifejezéseket és szavakat használ, amelyek indokolatlanul sértő és lejárató tartalmúak, illetve valótlan tényállításokat tartalmaznak.

Az alperesnek a felperes ... című műsorban való megjelenésével összefüggésben, a ... oldalon közölt nyilatkozatai tekintetében elsősorban azt állapította meg, hogy az alperes is elismerte, miszerint a kifogásolt bejegyzések tőle származnak. Az alperes szabad véleménynyilvánítási jogához tartozónak minősítette a felperessel való konfliktusforrás megjelölését, a felperes személyiségjegyeinek és a terápia minősítését, mivel ezek kifejezőmódjukban nem sértették az emberi méltóságot.

A felperesnek a tehetségkutató műsorban való megjelenését kritizáló közlések tekintetében elsősorban abból indult ki, hogy az ilyen műsorban fellépő személy is közszereplőnek minősül. A felperes nagyobb türelmet és fokozottabb toleranciát köteles tanúsítani a vele szembeni kritikák és megjegyzések tekintetében. Az alperes által használt kifejezések nem voltak tényállítások, hanem a felperes művészi előadásának kritikáját képezték. Álláspontja szerint a markáns, erőteljes vélemény kinyilvánítása nem sért személyiségi jogot, az adott esetben használt kifejezések nem lépték át a szabad véleménynyilvánítás alkotmányos kereteit.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes nyújtott be fellebbezést, melyben az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a keresete szerinti döntés meghozatalát indítványozta.

Másodlagosan indítványozta az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete okszerűtlen, jogszabályellenes, mivel mérlegelése körében jogszabálysértést követett el.

Az általa kifogásolt és kereset tárgyává tett szóbeli és írásbeli kijelentések kifejezőmódjukban indokolatlanul bántóak, sértőek voltak és minden ténybeli alapot nélkülöztek.

Hivatkozott arra, hogy az általa sérelmezett közléseket teljes szövegösszefüggésükben kellett vizsgálni. Megítélése szerint a tényállást az elsőfokú bíróság nem a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak az egybevetése alapján állapította meg, illetőleg azokat nem a maguk összességében értékelte. A rendelkezésre álló bizonyítékok felperes előadásait erősítették meg, szemben az elsőfokú bíróság ítéletében foglaltakkal. Mindezek alapján továbbra is azon az állásponton volt, hogy az alperesi magatartás sértette a keresetben megjelölt személyiségi jogait.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

Megítélése szerint az elsőfokú bíróság a tényállást teljes körűen feltárta és a bizonyítékokat okszerűen és helyesen mérlegelve hozta meg határozatát.

Előadta, hogy az elsőfokú eljárás során a felperes nem tudott okiratot bemutatni, amivel megfelelően bizonyíthatta volna, hogy az alperes mások előtt a felperes elmeállapotára vonatkozó sértő és bántó kijelentést tett, illetve olyat állított volna, hogy a felperes elmebeteg.

Helyes az az elsőfokú bírósági következtetés, hogy önmagában valamely eljárás megindítása, kezdeményezése nem eredményezheti a személyhez fűződő jogok megsértését, még abban az esetben sem, hogyha az eljárás az érintettre nézve hátrányos következménnyel nem jár. A felperes közszereplésével tett alperesi véleménynyilvánítás alkalmatlan volt a felperes becsületének megsértésére.

A fellebbezés nem alapos.

A Fővárosi Ítélőtábla teljes egészében egyetértett az elsőfokú bíróság döntésével, ezért határozatát a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú bíróság nem tapasztalt olyan eljárási szabálysértést, illetve bizonyítási hiányosságot, melyre tekintettel a Pp. 252. § (2), vagy (3) bekezdése alapján az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése, illetve az elsőfokú bíróság újabb eljárásra kötelezése vált volna szükségessé.

Az elsőfokú bíróság a Ptk. 75. § (1) bekezdését, 76. §-át, 78. § (1) és (2) bekezdéseit megfelelően ismertette, az ezekben foglaltakra a másodfokú bíróság csak visszautal.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a felperesi bizonyítás hiányában nem lehetett olyan tényállást megállapítani, miszerint az alperes a felperes elmebeli állapotára, a korábbi, felperes által kifogásolt közléseket követően bármilyen sértő, vagy bántó, esetleg valótlan közléseket tett volna. A bizonyítottság hiányában pedig a felperes által kért jogsértés megállapítása és egyéb jogkövetkezmények alkalmazása sem volt lehetséges. A felperes sem jelölte meg a fellebbezésében, hogy álláspontja szerint mely bizonyítékok voltak alkalmasak az általa állított tények bizonyítására, kizárólag az elsőfokú bíróság téves értékelésére hivatkozott. A másodfokú bíróság megítélése szerint sem lehetett úgy értékelni a bizonyítékokat, hogy az a felperesi keresetnek megfelelő döntést eredményezzen.

Megfelelően utalt arra is az elsőfokú bíróság, hogy a hivatalos szervekhez intézett beadványokban megfogalmazott közlések csak akkor eredményezhetik az érintett személyiségi jogainak sérelmét, ha azok a bejelentés alanyával és tárgyával kapcsolatosan indokolatlan mértékben és tartalomban tartalmaznak sértő és bántó kifejezéseket. A beadványokban előadott tényállások utóbb bizonyítatlan volta, nem eredményezi a közlések valótlan tartalma miatt a jogsértés megállapítását, mivel a hivatalos szervek felé intézett közlések célja adott cselekvések kiváltása, és ennek érdekében mindenképpen szükséges a tényállás felvázolása.

Szintén helyes volt az elsőfokú bíróság részéről a felperes időszakos közszereplői minőségének megállapítása. A felperes televíziós tehetségkutató műsor válogatójában való szereplése, a felperes részéről is a nagyobb nyilvánosság elé lépés igényével történt. A felperesnek is számot kellett vetnie azzal, hogy bemutatkozása értékítéletek kiváltásának alapja lehet, melyek között az elutasító és rosszálló kritikák is helyet kaphatnak. Az alperes a véleménynyilvánítás szabadságával élve fejtette ki elmarasztaló kritikáját, melynek során az alapjog gyakorlásának alkotmányos kereteit nem lépte át. A felperes produkciójával kapcsolatban az alperesi kritikát nem lehetett indokolatlanul sértőnek és bántónak minősíteni.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítélőtábla is arra a következtetésre jutott, hogy a felperes által sérelmezett alperesi magatartások a felperes személyiségi jogait nem sértették, ezért helytálló volt a teljes felperesi kereset elutasítása.

A másodfokú bíróság a felperesi pártfogó ügyvéd munkadíjáról a Pp. 87. § (2) bekezdése alapján döntött.

A le nem rótt illetéket az állam viseli a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a szerint.

Budapest, 2015. december 3.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

Dr. Kisbán Tamás s.k.
előadó bíró

Dr. Hercsik Zita s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő